

**ΑΠ 649/2021 (ποιν.): Αντιποίηση δικηγορίας κατ' εξακολούθηση.
Ανάληψη πολιτικών και ποινικών υποθέσεων και έκδοση γραμματίων
προείσπραξης από δικηγόρο που είχε διαγραφεί από τα μητρώα του
οικείου δικηγορικού συλλόγου.**

“...Με αυτά που δέχθηκε το ως Εφετείο δικάζον Τριμελές Πλημμελειοδικείο Κιλκίς διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, καθώς εκθέτει σ' αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και τα οποία πράγματι συγκροτούν την υποκειμενική και αντικειμενική υπόσταση του ανωτέρω εγκλήματος για το οποίο κηρύχθηκε ένοχη η αναιρεσεύουσα και τα οποία περιστατικά ορθώς υπήγαγε στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 14, 26 παρ. 1α, 27 παρ. 1, 79, 98, 175 παρ. 1, 2 του νέου ΠΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 57 και 80 του παλαιού ΠΚ και με το άρθρο 9 παρ. 1α του Κώδικα Δικηγόρων (Ν. 4194/2013), τις οποίες ούτε ευθέως, ούτε εκ πλαγίου παραβίασε, με την παραδοχή δηλαδή ασαφών ελλিপών ή αντιφατικών αιτιολογιών ώστε να στερείται η απόφαση νόμιμης βάσης. Ειδικότερα, διαλαμβάνονται στο αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης με πληρότητα και σαφήνεια όλα τα στοιχεία που απαρτίζουν την νομοτυπική υπόσταση του εγκλήματος της αντιποίησης δικηγορίας, την οποία τέλεσε η αναιρεσεύουσα κατ' εξακολούθηση και συγκεκριμένα ο τρόπος τέλεσης της αξιόποινης αυτής πράξης στην τετελεσμένη μορφή της κατά χρόνο, τόπο και λοιπές περιστάσεις. Έτσι, σύμφωνα με τις παραδοχές του Δικαστηρίου, η αναιρεσεύουσα, παρά τη διαγραφή της από το Δικηγορικό Σύλλογο Θεσσαλονίκης και την απώλεια της δικηγορικής της ιδιότητας, συνέχιζε να ασκεί δικηγορία, αναλαμβάνοντας το χειρισμό πολιτικών και ποινικών υποθέσεων. Εμφανιζόταν δε στον αρμόδιο υπάλληλο του Δικηγορικού Συλλόγου Κιλκίς και δηλώνοντάς του ψευδώς την ιδιότητα της δικηγόρου-μέλους του Δικηγορικού Συλλόγου της Θεσσαλονίκης, εξέδιδε στο όνομά της γραμμάτια προκαταβολής εισφορών και ενσήμων, τα οποία στη συνέχεια προσκόμιζε στα διάφορα δικαστήρια, ενώπιον των οποίων είτε παρίστατο, είτε κατέθετε δικόγραφα. Δεν δημιουργείται, επομένως, η οποιαδήποτε ασάφεια ή αντίφαση σχετικά με τη μορφή του συγκεκριμένου εγκλήματος ως τετελεσμένου, το οποίο, άλλωστε, σύμφωνα και με τις προαναφερθείσες νομικές σκέψεις, θεωρείται τετελεσμένο και με την επίκληση και χρήση του τίτλου ή της ιδιότητας του δικηγόρου ενώπιον τρίτου από πρόσωπο που δεν έχει την ιδιότητα αυτή, στην προκειμένη δε περίπτωση, όπως προαναφέρθηκε και, σύμφωνα με τις παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, η αναιρεσεύουσα εμφανίστηκε 19 φορές ενώπιον του αρμοδίου υπαλλήλου του

Δικηγορικού Συλλόγου Κιλκίς, δηλώνοντας την ιδιότητα του δικηγόρου, την οποία είχε απολέσει και εκδίδοντας στο όνομά της αντίστοιχο αριθμό γραμματίων προεισπραξης εισφορών και ενσήμων, τα οποία μόνο για τους εν ενεργεία δικηγόρους εκδίδονται. Κατά συνέπεια, όσα αντίθετα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου της αίτησης αναίρεσης περί παραβίασης του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠοινΔ και συγκεκριμένα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει ασαφείς αιτιολογίες σχετικά με το αν το αδίκημα, για το οποίο κηρύχθηκε ένοχη, ήταν τελεσμένο ή σε απόπειρα, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Ως αβάσιμος, επίσης, πρέπει να απορριφθεί και ο πρώτος λόγος της αίτησης αναίρεσης, κατά το δεύτερο σκέλος του, περί παράβασης του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Α' ΚΠοινΔ (και όχι του στοιχ. Δ', που επικαλείται), με την ειδικότερη αιτίαση τη αναιρεσείουσας ότι το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του και δεν συνεκτίμησε με τα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα την προανακριτική της απολογία. Και τούτο διότι, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών της δευτεροβάθμιας δίκης, μεταξύ των αναγνωστέων εγγράφων δεν περιλαμβάνεται και η προανακριτική απολογία της αναιρεσείουσας, ούτε, άλλωστε, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της, ο οποίος την εκπροσώπησε στη δίκη εκείνη, υπέβαλε αίτημα ανάγνωσης της απολογίας της αυτής. Η ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία της απόφασης, που επιβάλλεται από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠοινΔ, πρέπει να επεκτείνεται και στους αυτοτελείς ισχυρισμούς, εκείνους δηλαδή που προβάλλονται στο δικαστήριο της ουσίας, σύμφωνα με τα άρθρα 171 παρ. 2 και 333 παρ. 2 ΚΠοινΔ, από τον κατηγορούμενο ή το συνήγορό του και τείνουν στην άρση του άδικου χαρακτήρα της πράξης ή στον αποκλεισμό ή τη μείωση της ικανότητας για καταλογισμό ή στην εξάλειψη του αξιόποινου της πράξης ή στη μείωση της ποινής, εφόσον, όμως, αυτοί προβάλλονται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, με όλα δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία είναι αναγκαία κατά την οικεία διάταξη για τη θεμελίωσή τους, έτσι ώστε να μπορούν να αξιολογηθούν και σε περίπτωση αποδοχής να οδηγήσουν στο ειδικότερο ευνοϊκό για τον κατηγορούμενο συμπέρασμα. Διαφορετικά, το δικαστήριο της ουσίας δεν έχει υποχρέωση να απαντήσει ή να αιτιολογήσει ειδικά τη ρητή ή σιωπηρή απόρριψή τους (ΑΠ 533/2020). Ισχυρισμός, όμως, ο οποίος αποτελεί άρνηση του αντικειμενικού ή υποκειμενικού στοιχείου του εγκλήματος και συνεπώς, της κατηγορίας, ή απλό υπερασπιστικό επιχείρημα, δεν είναι αυτοτελής με την πιο πάνω έννοια και γι' αυτό το δικαστήριο της ουσίας δεν έχει υποχρέωση να αιτιολογήσει ειδικά την απόρριψή του, αλλά απαντά σε τέτοιο ισχυρισμό με την αιτιολογία επί της ενοχής (ΑΠ 533/2020, ΑΠ 2036/2019)..."